

Момъкътъ отговорилъ:

— Искамъ да си отида въ горнята земя, царю честити. Царьтъ се размислилъ и рекълъ:

— Иди питай и разпитвай, момко. Ако се наеме нѣкой да те изнесе, азъ ще дамъ всичко, каквото потрѣбва. Тръгналъ момъкътъ изъ града. Питалъ, разпитвалъ. Най-после единъ старецъ му казалъ:

— Край града расте едно високо дърво. На дървото има орелъ и орлица. Иди тамъ. Тѣ може да ти помогнатъ.

Момъкътъ отишълъ подъ дървото, легналъ и заспалъ. Както спѣлъ, чулъ писъкъ. Събудилъ се и шо да види — една змия се овила о дървото и зинала да изяде малкитѣ орлета въ орловото гнѣздо. Момъкътъ замахналъ съ боздугана и убилъ змията. После пакъ легналъ да поспи, докле дойдатъ орлитѣ. Като се събудилъ, той видѣлъ, че два орли му пазѣли сѣнка.

— Бре орли, — казалъ имъ юнакътъ. — Защо сте криле разперили, та ми сѣнка правите?

Орлитѣ отговорили:

— Три години става челядь не можехме да си отвѣдимъ отъ тази пуста змия. Ти спаси рожбитѣ ни. Искай да ти дадемъ, каквото желаешъ.

— Искамъ да ме изнесете на горнята земя!

— Ще те изнесемъ. Намѣри деветъ вола и ни храни единъ месецъ. Направй желѣзенъ сандѣкъ съ вериги. Турни въ него месото, дето остане, и напълни една кожа съ вода. Ние ще праметнемъ веригитѣ презъ рамо и ще те понесемъ. Като кажемъ „га“, ще ни давашъ месо. Като кажемъ „пиу“, ще ни давашъ вода.

Момъкътъ отишълъ при царя и му казалъ какво му поржчали орлитѣ.

Царьтъ му приготвилъ всичко.

Следъ единъ месецъ орлитѣ го дигнали на крилетѣ си и го понесли нагоре. Но приготвеното месо не стигнало. А орлитѣ все викали „га, га“. Тогава момъкътъ почналъ да кжса мръвки отъ петитѣ на краката си и да имъ дава.

Най-после стигнали на горнята земя. Орлитѣ оставили сандѣка и казали:

— Хайде, ставай, побратиме. Стигнахме.

— Не мога да стана, — рекълъ момъкътъ.